

Læsning

Epistlen skriver apostlen Paulus i sit første brev til korintherne:

Rens den gamle surdej ud, for at I kan være en ny dej.

I er jo usyret brød, for også vort påskelam er slagtet, Kristus.

Lad os derfor fejre festen, ikke med gammel surdej, ikke med en slet og ond surdej, men med rene og sande usyrede brød.

Første Korintherbrev 5,7-8

Læsning

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Markus:

Da sabbatten var forbi, købte Maria Magdalene og Maria, Jakobs mor, og Salome vellugtende salver for at gå ud og salve ham.

Meget tidligt om morgenen den første dag i ugen kommer de til graven, da solen var stået op. Og de sagde til hinanden: »Hvem skal vi få til at vælte stenen fra indgangen til graven?«

Men da de så derhen, opdagede de, at stenen var væltet fra. For den var meget stor.

Og da de kom ind i graven, så de en ung mand i hvide klæder sidde i den højre side, og de blev forfærdede. Men han sagde til dem:

»Vær ikke forfærdede! I søger efter Jesus fra Nazaret, den korsfæstede.

Han er opstået, han er ikke her. Se, dér er stedet, hvor de lagde ham!

Men gå hen og sig til hans disciple og til Peter, at han går i forvejen for jer til Galilæa. Dér skal I se ham, som han har sagt jer det.«

Og de gik ud og flygtede fra graven, for de var rystede og ude af sig selv.

Og de sagde ikke noget til nogen, for de var bange.

Markusevangeliet 16,1-8

Prædiken

”Påskeblomst! hvad vil du her?” sang vi.

Det er Grundtvig, der spørger, hvordan den gule blomst dog tør vise sig og håbe på at vinde kærlighed. For den er ydmyg og kommer frem i foråret, hvor rusk og regn stadig er normalen. Og den har ikke ynde eller duft som nogle af de forædlede blomster, der pryder haverne.

Men – svarer Grundtvig selv – dens ankomst signalerer noget, der er vigtigere end skønhed og duft. Det er den viden, vi har – at påskeliljerne med deres klare gule trompeter spiller livet frem. Livet i naturen, der begynder at vågne – og livet efter langfredags mørke.

Naturens gang minder os om, at vi er dødelige.

Og påskens evangelium fortæller os, at vi er små fnug i det store univers. Det, vi har at holde os til, er troen, håbet og kærligheden.

For de tre sætter tiden ud af kraft. De nedbryder barriererne imellem os, og de skaber bro mellem fortid og nutid og fremtid. Livet er en kostelig gave. Vi lever det intenst og grådigt, og vi frygter at miste det.

Selv børn, der statistisk har mange, mange leveår, og som aldrig har mistet nogen, skal ikke være ret gamle, før de bliver klar over, at vi kan komme til skade. At livet kan slutte. Og hverken de eller vi vil give det fra os. Ligesom vi ikke ønsker at give slip på dem, vi elsker.

Sådan var det også for kvinderne ved graven. De havde oplevet, at Jesus døde som en forbryder. At han hang der på korset – helt offentligt til spot og spe. Og de havde ikke engang haft råd til en kiste og et ordentligt gravsted til ham, da de endelig fik lov at tage ham ned. Deres drømme var knust. Det eneste, de tre kvinder nu kunne gøre for ham, der havde været deres ven og deres herre i lang tid, var at begrave ham ordentligt.

Og da de kommer ud for at gøre det fornødne, er han ikke i sin grav. Han er væk. Ikke engang en ordentlig gravlægning kan de give ham.

Men der sidder en ung mand i hvide klæder og fortæller dem, at han lever. Og så er det, de bliver bange, skriver Markus. De gik ud og flygtede

fra graven, for de var rystede og ude af sig selv. Og de sagde ikke noget til nogen, for de var bange.

Disse kvinder er klar over, at det umuligt kan være sandt, hvad den unge mand - Guds sendebud - fortalte dem. Ingen kan overleve 6 timer på et kors i bagende sol. Og Jesus er væk! Hvad sker der lige? kan man fornemme, de har tænkt.

Der er nok ikke noget sted i samtlige fire evangelier, hvor man tydeligere fornemmer, at den lille flok, der omgav Jesus, mens han levede, ikke havde en færdig plan. For Jesus var død. Ham, de havde forladt deres familier for. Ham, de havde sat deres håb til. Panikken griber dem, og de stikker af! Og de siger ikke noget til nogen!

Markus er den af evangelisterne, der var tidligst ude med et evangelium. Man regner med, at det blev skrevet omkring år 70 – det vil sige 35-40 år efter, at Jesus blev korsfæstet og 15-20 år efter, at Paulus havde skrevet sine mange breve.

På det tidspunkt var de nye kristne blevet skuffet. De troede fast, at Jesus ville komme tilbage. Det var i hvert fald, hvad man sagde til hinanden: at når han kom tilbage, skulle der være dom, og bagefter skulle der være stor glæde over Gudsriget og det evige liv. Tegnet på, at det ville ske, var ødelæggelsen af templet i Jerusalem – og det var sket.

Så hvor blev Jesus af?

Han kom ikke, og derfor opstod der et behov for at vide mere om den afdøde Jesus – altså ham, der gik rundt i Palæstina. Og det, man vidste med sikkerhed om Jesus på Markus' tid – det var, at han var stået op af sin grav og var vandret ud for at møde sine disciple igen.

Vi har haft lidt tid til at vænne os til tanken. 2000 år, sådan cirka.

Vi har vænnet os til at tale om Jesus, som ham der stod op fra de døde.

Derfor bliver vi ikke forskrækkede eller bange som kvinderne.

Vi glæder os over, at det skete. Det, der blev os lovet.

At Jesus skulle dø men efter tre dage skulle opstå til livet. Vi bliver ikke bange. For os er det en fest, for det er en dag, der understreger vores tro på det evige liv. Forbindelsen mellem vores dåb og vores liv.

For os er det en glæde, som vi gerne vil dele med andre. Som vi vil gøre os umage med at sprede til dem, vi møder. Et smil; en kop kaffe; et øre til én, der gerne vil fortælle en historie. Livet er så stærkt, når vi deler det med andre, at det kan overvinde døden.

Men vi oplever mange, der er bange for at tage denne historie alvorligt.

De er bange for at tro på noget, der går ud over deres egen erfaring.

At stole på, at denne ene mand gav sit liv for os og fik det tilbage igen på trediedagen. Og de spørger, hvordan vi kan tillade os at gå ud med denne påstand og forkynde livet og lyset og glæden for folk. Nøjagtig ligesom Grundtvig spurgte, hvordan påskeblomsten dog fandt mod til at vise sig i al sin farvepragt.

Vi har troen – og derfor har vi også modet. Vi forkynder, at Jesus stod op fra de døde, og at vi ligesom han kan overvinde døden. Vores viden rækker ikke til at give en naturvidenskabelig forklaring på, hvordan det skete. Opstandelsen kan ikke sættes på en formel.

Men vi ved, at Gud i vores dåb lover os del i sit rige. At nadveren giver os del i et fællesskab med den korsfæstede, der rækker ud over døden og ind i livet. Og at livet, som er givet os af Gud, er skønt. Det skal leves intenst – for Jesus Kristus har selv gennemlevet sin død på korset for at vi kunne leve. For det er vi taknemmelige. Og for det glæder vi os på denne dag.

Amen!